

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 520/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o., M. R. Štefánika 2760/106, Malacky, zastúpenej advokátskou kanceláriou Šiška & Partners s. r. o., Palisády 33, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Karol Šiška, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoKR 78/2015 z 9. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o., M. R. Štefánika 2760/106, Malacky (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátskou kanceláriou Šiška & Partners s. r. o., Palisády 33, Bratislava,

v mene ktorej koná advokát JUDr. Karol Šiška, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoKR 78/2015 z 9. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) na základe návrhu navrhovateľa – dlžníka, obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), uznesením sp. zn. 2 R 2/2014 zo 14. apríla 2014 začal reštrukturalizačné konanie proti dlžníkovi. Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 76/2014 z 22. apríla 2014. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 2 R 2/2014 z 19. mája 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Súčasne veriteľov dlžníka vyzval, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Do funkcie reštrukturalizačného správcu bol ustanovený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „reštrukturalizačný správca“). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 97/2014 z 23. mája 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že *„dňa 17. decembra 2014 sa konala schvaľovacia schôdza veriteľov, predmetom ktorej bolo hlasovanie o schválení návrhu reštrukturalizačného plánu Dlžníka zo dňa 14. novembra 2014. Sťažovateľ patriaci do skupiny veriteľov č. 3 hlasoval proti schváleniu reštrukturalizačného plánu Dlžníka.“*

Uznesením sp. zn. 2 R 2/2014 z 12. augusta 2015 okresný súd zamietol návrh dlžníka, aby súd prijatie reštrukturalizačného plánu, ktorý bol predmetom schvaľovania na schvaľovacej schôdzi konanej 17. decembra 2014, v skupine č. 3 *„Skupina pre nezabezpečené pohľadávky 2“*, nahradil svojím rozhodnutím. Okresný súd týmto uznesením s poukazom na § 154 ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka (o ktorom účastníci reštrukturalizačného konania hlasovali na zasadnutí schvaľovacej

schôdze konanej 17. decembra 2014). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 159/2015 z 19. augusta 2015.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 R 2/2014 z 12. augusta 2015 podal dlžník odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 CoKR 78/2015 z 9. októbra 2015. Napadnutým uznesením krajský súd nahradil súhlas skupiny veriteľov č. 3 – „*Skupina pre nezabezpečené pohľadávky 2*“ s reštrukturalizačným plánom dlžníka, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 17. decembra 2014, potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka a reštrukturalizáciu dlžníka ukončil. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 208/2015 z 29. októbra 2015.

Podľa názoru sťažovateľky „*došlo vydaním (napadnutého, pozn.) uznesenia zo strany porušovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Sťažovateľka argumentuje, že „*základným právnym dôvodom, pre ktorý Okresný súd Bratislava I zamietol reštrukturalizačný plán Dlžníka svojím uznesením zo dňa 12. 8. 2015, bol jeho rozpor so zákonom č. 7/2005 Z. z..., konkrétne pre jeho rozpor s § 138 ods. 1 a § 158 ods. 1 ZKR. Nakoľko Okresný súd Bratislava I po zhodnotení osobitostí tohto prípadu vyhodnotil uvedené porušenie ZKR o náležitostiach reštrukturalizačného plánu ako podstatné, zamietol reštrukturalizačný plán Dlžníka podľa § 154 ods. 1 písm. a) ZKR. Keďže Okresný súd Bratislava I aplikoval § 154 ods. 1 písm. a) ZKR, nezaoberal sa ďalej podrobným skúmaním návrhu Dlžníka na nahradenie súhlasu skupiny veriteľov č. 3 s reštrukturalizačným plánom.*“.

Podľa názoru sťažovateľky „*reštrukturalizačný plán musí obsahovať aj právne vysporiadanie sa s prihlásenými pohľadávkami veriteľov, ktoré boli správcom popreté a ktoré boli v zákonnej lehote dotknutým veriteľom uplatnené na súde incidenčnou žalobou. V prípade reštrukturalizácie Dlžníka sú takými pohľadávkami pohľadávky Sťažovateľa v celkovej výške 1.274.831,32 EUR a pohľadávky spoločnosti [REDAKOVANÉ] v celkovej výške 71.174,58 EUR. Reštrukturalizačný plán je totiž dokumentom, na základe*

ktorého vznikajú, menia sa alebo zanikajú práva a záväzky účastníkov plánu a po jeho potvrdení súdom je tento plán (najmä jeho záväzná časť) záväzný pre všetkých účastníkov plánu (§ 132 ZKR). Vzhľadom na význam tohto dokumentu musí záväzná časť reštrukturalizačného plánu obsahovať určenie všetkých práv a záväzkov, ktoré majú účastníkom plánu vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť (§ 136 ods. 1 ZKR). Z § 136 ods. 2 ZKR zasa vyplýva, že ak je pre vznik, zmenu alebo zánik práva alebo záväzku potrebný prejav vôle, záväzná časť reštrukturalizačného plánu musí obsahovať presné znenie tohto prejavu vôle a listina obsahujúca tento prejav sa k plánu pripojí ako príloha.“.

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že „problematickými v tejto veci sú najmä popreté pohľadávky uplatnené na súde incidenčnou žalobou. Reštrukturalizačný plán Dlžníka ich vo svojej záväznej časti rieši na strane č. 36 iba tak, že ich považuje za nevyhmáhatelné za predpokladu, že Dlžník uzavrie s daným veriteľom osobitnú dohodu, na základe ktorej sa incidenčná žaloba vezme späť. Iné právne vysporiadanie sa s popretými pohľadávkami uplatnenými na súde incidenčnou žalobou v reštrukturalizačnom pláne Dlžníka neexistuje, pričom prílohou tohto plánu nie je ani žiadna listina obsahujúca prejav vôle Sťažovateľa vziať svoju incidenčnú žalobu späť, ak dôjde k potvrdeniu plánu súdom.“.

Sťažovateľka namieta porušenie v petite sťažnosti označených základných práv garantovaných ústavou napadnutým uznesením krajského súdu a v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uvádza, že „porušovateľ... mu znemožnil postup podľa § 161 ods. 3 písm. b) ZKR alebo podľa § 161 ods. 3 písm. c) ZKR... a ďalej neoprávnene zvýhodnil ostatných účastníkov reštrukturalizačného konania (veriteľov), ktorí uvedené ustanovenia ZKR môžu využívať...“. Podľa sťažovateľky „reštrukturalizačný plán musí právne riešiť popreté pohľadávky“, avšak z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že „podľa § 158 ods. 1 ZKR sa na popretú časť pohľadávky má plniť do súdnej alebo notárskej úschovy až po schválení a potvrdení reštrukturalizačného plánu, a preto ak k takému zloženiu finančných prostriedkov do úschovy nedošlo pred potvrdením plánu, nie je to dôvodom pre jeho zamietnutie“.

V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že „Okresný súd Bratislava I nezamietol reštrukturalizačný plán preto, že zo strany Dlužníka neboli zložené žiadne finančné prostriedky do úschovy. Toto predsa ZKR nikde ani nežiada. Okresný súd Bratislava I zamietol reštrukturalizačný plán (aj) preto, lebo absentovalo akékoľvek právne riešenie popretých pohľadávok, čo má za následok okrem iného aj zmarenie postupu podľa § 158 ods. 1 ZKR.“

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu z 9. októbra 2015 sťažovateľka ďalej uvádza:

„Porušenie práva na súdnu ochranu... vidí Sťažovateľ ešte v jednej veľmi dôležitej skutočnosti. Okresný súd Bratislava I zamietol reštrukturalizačný plán Dlužníka svojim uznesením zo dňa 12. 08. 2015 opierajúc sa o § 154 ods. 1 písm. a) ZKR. Porušovateľ však postavil odôvodnenie svojho Uznesenia na rozsiahlom vysvetľovaní toho, prečo Okresný súd Bratislava I nesprávne postupoval, keď reštrukturalizačný plán Dlužníka neschválil podľa § 154 ods. 1 písm. c) ZKR. Porušovateľ odôvodňoval, prečo Okresný súd Bratislava I mal nahradiť súhlas skupiny veriteľov č. 3 (do ktorej patril aj Sťažovateľ) a že uspokojenie týchto veriteľov bude podstatne lepšie, ako keby bol na Dlužníka vyhlásený konkurz. Lenže Okresný súd Bratislava I sa touto skutočnosťou zaoberal len veľmi okrajovo, nebol to nosný dôvod zamietnutia reštrukturalizačného plánu Dlužníka, čo bolo v jeho uznesení zo dňa 12. 08. 2015 aj vysvetlené...

Podstatné porušenie teda spočívalo v porušení ZKR, čo je predpoklad aplikácie § 154 ods. 1 písm. a) ZKR, a nie v postavení veriteľov, čo je predpokladom aplikácie § 152 ods. 1 písm. a) ZKR.

Porušovateľ sa teda v Uznesení významne venoval nesprávnym ustanoveniam ZKR, o ktoré Okresný súd Bratislava I vôbec neopieral svoje uznesenie zo dňa 12. 08. 2015. Na druhej strane sa Porušovateľ v Uznesení vôbec nevysporiadal s tým, prečo Okresný súd Bratislava I nepostupoval správne, keď zamietol reštrukturalizačný plán podľa § 154 ods. 1 písm. a) ZKR, nakoľko plán v stave, v akom bol vyhotovený, podstatným spôsobom porušoval ustanovenia ZKR o jeho náležitostiach a iné ustanovenia týkajúce sa plánu, čo malo nepriaznivý vplyv na Sťažovateľa (absencia riešenia popretých pohľadávok a porušenie § 139 ods. 1 druhá veta ZKR).“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoKR/78/2015 porušil základné práva a slobody spoločnosti Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o..., zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR/78/2015-978 zo dňa 09. 10. 2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť spoločnosti Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o..., trovy právneho zastúpenia v sume 355,73 €... do rúk advokátskej kancelárie Šiška & Partners, s. r. o..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní je aj posúdenie, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to predovšetkým pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie, či nie je sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená.

Pred samotným posudzovaním opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd považoval za žiaduce poukázať na limity ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré sú predurčené ústavnou konštrukciou siedmej hlavy ústavy označenej nadpisom „Súdna moc“. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu

sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá musí mať základ v platnom právnom poriadku, resp. v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci príslušný všeobecný súd vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je

absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Do práva na spravodlivý proces, ktorý tvorí integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 248/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov

konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 R 2/2014 z 12. augusta 2015 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu tak, že súhlas skupiny veriteľa č. 3 – skupina pre nezabezpečené pohľadávky 2, bol nahradený, reštrukturalizačný plán bol potvrdený a reštrukturalizačné konanie spoločnosti (dlžníka) skončené.

Sťažovateľka vytyka napadnutému uzneseniu krajského súdu zverejnenému v Obchodnom vestníku to, že v jeho odôvodnení absentuje vysporiadanie sa s prihlásenými pohľadávkami veriteľov, ktoré boli správcom popreté a ktoré boli v zákonnej lehote dotknutým veriteľom uplatnené na súde incidenčnou žalobou (popretá pohľadávka sťažovateľky v celkovej výške 1 274 831,32 € a veriteľa [REDACTED] v celkovej sume 71 174,58 €). Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s nosným dôvodom zamietnutia reštrukturalizačného plánu dlžníka okresným súdom podľa § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý je založený na závere, že reštrukturalizačný plán podstatným spôsobom porušuje ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V ďalšej argumentácii sťažovateľka podrobne obhajuje dôvodnosť a správnosť uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a v závere svojej sťažostnej argumentácie namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „v rovine“ základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy tým, že „*mu svojim Uznesením znemožnil postup podľa § 161 ods. 3 písm. b) ZKR alebo podľa § 161 ods. 3 písm. c) ZKR... čím... neoprávnene zvýhodnil ostatných účastníkov reštrukturalizačného konania (veriteľov), ktorí uvedené ustanovenia ZKR môžu využívať...“*.

V nadväznosti na podstatu sťažostnej argumentácie sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacieho ustanovenia ústavy (čl. 143 ods. 2 ústavy) zákon. Týmto zákonom vo vzťahu ku konkurzu a reštrukturalizácii je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 zákona o konkurze

a reštrukturalizácii) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii].

Zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že pokiaľ uznesenie všeobecného súdu o potvrdení reštrukturalizačného plánu obsahuje aj rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie, dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným (tým istým) rozhodnutím zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie proti dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Predovšetkým z dôvodu závažnosti právnych dôsledkov zamietnutia reštrukturalizačného plánu súdom zákon o konkurze a reštrukturalizácii ustanovuje pre tieto prípady dvojinštančné konanie, keďže proti uzneseniu okresného súdu pripúšťa podanie odvolania. Okruh subjektov oprávnených podať odvolanie je však výrazne limitovaný, keďže medzi nich patrí len predkladateľ plánu, a v prípade veriteľského návrhu na povolenie reštrukturalizácie je ním podľa § 133 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj správca (porovnaj I. ÚS 200/2011).

Na základe uvedených ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii rozhodoval vo veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka aj krajský súd, ktorého úlohou bolo rozhodnúť o odvolaní dlžníka proti v poradí už druhému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 R 2/2014 z 12. augusta 2015 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu dlžníka. Krajský súd ako odvolací súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 CoKR 78/2015 z 9. októbra 2015 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa z 12. augusta 2015 tak, že nahradil súhlas skupiny veriteľa č. 3 – skupina pre nezabezpečené pohľadávky 2, s reštrukturalizačným plánom dlžníka, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 17. decembra 2014, potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý schvaľovacou schôdzou 17. decembra 2014 a reštrukturalizáciu dlžníka ukončil.

Sťažovateľka namietajúc závery uvedené vo výrokovvej časti napadnutého uznesenia krajského súdu zakladá svoju argumentáciu na podpore správnosti záverov vyslovených okresným súdom v uznesení z 12. augusta 2015 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ktoré okresný súd odôvodnil takto:

„Dňa 25. 07. 2014 sa konala prvá schôdza veriteľov, ktorá zvolila 3-členný veriteľský výbor v zložení: Slovenská republika – Daňový úrad Bratislava, Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, [REDACTED]

Dňa 17. 12. 2014 sa konala schvaľovacia schôdza. Dňa 29. 12. 2014 bola súdu doručená zápisnica zo schvaľovacej schôdze spolu s návrhom na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom a na nahradenie súhlasu skupiny veriteľov.

Dňa 23. 12. 2014 bola súdu doručená žiadosť o zamietnutie reštrukturalizačného plánu, podaná veriteľom Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o..., v ktorej veriteľ uvádza, že má za to, že Plán je postavený na nesprávnych zavádzajúcich skutočnostiach, je neutržateľný a dokonca nezákonný.

Súd uznesením z 13. 01. 2015, č. k. 2 R/2/2014-872, reštrukturalizačný plán Dlužníka zamietol.

Dňa 05. 02. 2015 bolo súdu doručené odvolanie Dlužníka... voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, č. k. 2 R/2/2014-872 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu zo dňa 13. 01. 2015.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 25. 02. 2015... č. k. 3 CoKR/9/2015-943... uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 R/2/2014-872 zo dňa 13. 01. 2015 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 20. 07. 2015 bolo súdu doručené nedatované podanie Dlužníka, v ktorom oznamuje súdu, že so spoločnosťou Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o... vedie mimosúdne rokovanie, ktorého cieľom je urovanie vzájomných sporných nárokov. Dlužník od tohto rokovania očakáva, že Veriteľ vezme späť prihlášku pohľadávok. Podľa názoru Dlužníka, ak Veriteľ stratí postavenie účastníka nebude potrebné, aby sa súd ďalej zaoberal jeho námietkami proti schválenému reštrukturalizačnému plánu.

Odvolací súd svoje rozhodnutie, ktorým zrušil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu odôvodnil tak, že po preskúmaní predmetného rozhodnutia súdu prvého stupňa napadnutého odvolaním, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa sa vo svojom zamietavom stanovisku týkajúceho sa potvrdenia reštrukturalizačného plánu návrhom na nahradenie súhlasu skupiny veriteľov nezaoberal, tento návrh žiadnym spôsobom nehodnotil, ako aj nie je zrejmé z predloženého rozhodnutia akým spôsobom sa vysporiadal s námietkou dlžníka ohľadne spriaznenej osoby veriteľa Hammerl Aviation

Laundryservices s. r. o. s dlžníkom v súvislosti s uspokojením pohľadávky takto označeného veriteľa po vyhlásení konkurzu. Na základe uvedeného odvolací súd mal za to, keďže súd prvého stupňa o návrhu na nahradenie súhlasu nerozhodol tak, ako upravuje § 152 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z..., odvolací súd nemôže rozhodovať o nahradení súhlasu skupiny veriteľov, nakoľko toto nebolo predmetom úvah prvostupňového súdu vo vydanom rozhodnutí.

Avšak odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom, že jednou z podmienok vysporiadania sa s plnením popretej pohľadávky v zmysle § 158 ods. 1 ZKR je zloženie plnenia pripadajúce na popretú časť pohľadávky do súdnej alebo notárskej úschovy. Túto skutočnosť ani jeden z účastníkov (povinných osôb) nepreukázal, čo by zakladalo dôvodnosť zamietnutia reštrukturalizačného plánu, tak ako súd prvého stupňa uviedol...“

Na základe uvedených skutočností okresný súd ako súd prvého stupňa opätovne preskúmal spisový materiál, predložený reštrukturalizačný plán, ako aj žiadosť sťažovateľky o zamietnutie reštrukturalizačného plánu súdom a dospel k záveru, že „predložený reštrukturalizačný plán sa napriek ustanoveniu § 138 ods. 1 ZKR a § 158 ods. 1 ZKR nijakým spôsobom nevysporiadal s plnením na popretú pohľadávku veriteľa Hammerl Aviaton Laundryservices s. r. o. v prípade jej určenia incidenčným súdom. Zároveň bola na Okresnom súde Bratislava I v zákonnej lehote, podaná aj incidenčná žaloba ďalšieho veriteľa Dlžníka spoločnosti [REDAKOVANÉ].., ktorého pohľadávky boli tiež popreté, na určenie týchto pohľadávok. Konanie je vedené pod sp. zn. 11 Cbi/37/2014.

V zmysle § 154 ods. 1 písm. a) ZKR súd uznesením zamietne plán ak boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu.

Vzhľadom na absenciu riešenia uspokojenia popretých pohľadávok veriteľov v prípade ich určenia incidenčným súdom, súd aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná o pohľadávky v značnej výške, má súd s poukazaním aj na právny názor odvolacieho súdu, že jednou z podmienok vysporiadania sa s plnením popretej pohľadávky v zmysle § 158 ods. 1 ZKR je zloženie plnenia pripadajúce na popretú časť pohľadávky do súdnej alebo

notárskej úschovy a absencia tohto riešenia zakladá dôvodnosť zamietnutia reštrukturalizačného plánu za to, že sa v tomto prípade došlo k porušeniu iných ustanovení týkajúcich sa plánu a to podstatným spôsobom, ktoré má nepriaznivý vplyv na dotknutých účastníkov plánu.

Súd zároveň pri opätovnom rozhodovaní vo veci s poukázaním na uznesenie odvolacieho súdu rozširuje v odôvodnení svoje úvahy týkajúce sa spriaznenej osoby veriteľa Hammerl Aviaton Laundryservices s. r. o. s Dlžníkom v súvislosti s uspokojením pohľadávky takto označeného veriteľa po vyhlásení konkurzu. Súd dospel k záveru, že porovnaniu uspokojenia dotknutého veriteľa v reštrukturalizačnom konaní a v konkurznom konaní je závislé na výsledku tak incidenčného konania, ako aj ďalších skutočností, ktorých existencia sa môže prejavíť až v samotnom konkurznom konaní. Súd však uvádza, že v prípade potvrdenia plánu súdom by sa veritelia s popretými pohľadávkami ocitli v prípade ich následného priznania v incidenčnom konaní v stave právnej neistoty s ťažko dostupnými a procesne náročnými prostriedkami ochrany, čím by bolo nepriaznivo zasiahnuté do ich vlastníckych práv v súčasnosti popretým pohľadávkam. Takýto stav právnej neistoty nemá oporu v právnom poriadku, je stavom nežiaducim, výrazne zhoršuje postavenie veriteľov a oslabuje právnu istotu adresátov práva. Súd na základe uvedeného nemôže jeho vznik a existenciu odobriť tým, že potvrdí predložený plán...

Vzhľadom na absenciu riešenia uspokojenia popretých pohľadávok v reštrukturalizačnom pláne sa veritelia nebudú môcť domáhať neúčinnosti plánu vo vzťahu k dotknutým pohľadávkam, nakoľko nebude možné určiť kedy a akým spôsobom mal Dlžník zložiť plnenie do súdnej alebo notárskej úschovy, a teda nebude ani možné definovať porušenie tejto povinnosti zo strany Dlžníka.

Súd zároveň posúdil aj návrh Dlžníka na nahradenie súhlasu skupiny č. 3 - Skupina pre nezabezpečené pohľadávky 2 s reštrukturalizačným plánom dlžníka..., o ktorom účastníci reštrukturalizačného plánu hlasovali na zasadnutí schvaľovacej schôdze konanej dňa 17. 12. 2014. Súd s poukázaním na právny názor odvolacieho súdu konštatuje, že môže nahradiť súhlas niektorej skupiny, v ktorej nebol prijatý návrh pri splnení zákonných podmienok... Nahradenie súhlasu súdom neprichádza do úvahy, ak by súd zistil niektorý z dôvodov na zamietnutie plánu (§ 154), v takom prípade návrh na potvrdenie reštrukturalizácie zamietne bez ďalšieho, ako aj rozhodne - zamietne návrh na nahradenie

súhlasu bez ďalšieho jeho skúmania. V tomto prípade súd prvého stupňa dospel k záveru, že neboli dané zákonné dôvody na potvrdenie predloženého plánu na schválenie, účel § 158 ods. 1 ZKR by bol prijatím plánu zmarený. Predložený reštrukturalizačný plán neuvádza splatnosť plnenia (absentuje zloženie plnenia do súdnej alebo notárskej úschovy, ako aj vzdanie sa plnenia s poukazom na Dohodu o urovnaní), a preto o návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu ako aj o návrhu na nahradenie súhlasu rozhodol tak, že ich zamietol.“.

Krajský súd na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre nahradenie chýbajúceho súhlasu skupiny veriteľa č. 3 – skupina pre nezabezpečené pohľadávky 2, s reštrukturalizačným plánom v zmysle § 152 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Súčasne dospel k rozdielnemu záveru od záverov okresného súdu v otázke naplnenia zákonných predpokladov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu súdom v zmysle § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keď nevzhliadol zákonnú prekážku na schválenie plánu súdom. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia predovšetkým uviedol, že „...mal z predloženého spisu jednoznačne preukázané, že napadnutým uznesením odvolaním, súd prvého stupňa po zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 3 CoKR 9/2015 opakovane vo veci rozhodol a zamietol návrh na nahradenie súhlasu skupiny veriteľov č. 3 - nezabezpečené pohľadávky a súčasne reštrukturalizačný plán dlžníka podľa § 154 ods. 1 písm. c/ ZKR zamietol z hore uvedených dôvodov. Je možné súhlasiť s názorom dlžníka odvolateľa v tom zmysle, že reštrukturalizačný plán zahŕňa postup pri riešení, uspokojovaní zistených pohľadávok s mierou a výškou uspokojovania ako takého...“

Podľa § 154 ods. 1 ZKR, súd uznesením zamietne plán, ak

a/ boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu,

b/ prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu,

c/ plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím,

d/ plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

Postup súdu pri potvrdzovaní reštrukturalizačného plánu ako aj nahradenie súhlasu jednej skupiny veriteľov súdom upravuje § 151 až § 155 ZKR...

Podľa § 152 ods. 1 ZKR, ak za prijatie plánu v niektorej zo skupín nehlasovala potrebná väčšina, predkladateľ plánu sa môže v návrhu na potvrdenie plánu domáhať, aby súd prijatie plánu v skupine nahradil svojím rozhodnutím, ak

a/ účastníci plánu zaradení do skupiny hlasujúcej proti prijatiu plánu nebudú na základe plánu v zjavne horšom postavení, v akom by boli v prípade neprijatia plánu; súd pritom vychádza z ich pravdepodobného uspokojenia v konkurznom konaní v deň začatia reštrukturalizačného konania, pričom vychádza z údajov uvedených v pláne, ak sa nepreukáže opak,

b/ väčšina zo skupín zostavených podľa plánu hlasovala za prijatie plánu potrebnou väčšinou a

c/ za prijatie plánu hlasovali prítomní veritelia s nadpolovičnou väčšinou hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok...

Len pokiaľ sú splnené všetky uvedené podmienky, môže súd nahradiť súhlas niektorej skupiny, v ktorej nebol dosiahnutý potrebný počet hlasov. O nahradení súhlasu súd rozhoduje v rozhodnutí, ktorým rozhodne o zamietnutí alebo potvrdení plánu...

Súd prvého stupňa sa pri zamietavom stanovisku o potvrdenie reštrukturalizačného plánu a s návrhom na nahradenie súhlasu skupiny veriteľov zaoberal a skonštatoval spriaznenosť osoby veriteľa - Hammerl Aviation Laundryservices s. r. o. s dlžníkom v súvislosti s uspokojením pohľadávky takto označeného veriteľa po vyhlásení konkurzu, v tom zmysle, že uspokojenie dotknutého veriteľa (s popretou pohľadávkou) v reštrukturalizačnom konaní a v konkurznom konaní je závislé na výsledku incidenčného konania, ako aj ďalších skutočností, ktoré sa môžu prejaviť až v samotnom konkurznom konaní a označená situácia preto navodzuje stav právnej neistoty a nemá oporu v právnom poriadku, je stavom nežiaducim, ktorý výrazne zhoršuje postavenie veriteľov a tento stav nie je možné zhojiť schválením predloženého plánu zo strany súdu.

Odvolací súd mal za to, že v tomto prípade boli dané podmienky na použitie ust. § 152 ods. 1 písm. a/ a b/ ZKR s tým, že uvádzané dôvody ohľadne spriaznenosti označeného veriteľa s dlžníkom a uspokojenie spriazneného veriteľa Hammerl Aviation

Laundryservices spol. s r. o. vo výške 30 % nezakladá predpoklad dôvodov na zamietnutie plánu s poukazom na ust. § 154 ZKR. Samotná reštrukturalizácia prebieha podľa plánu, ak tento plán bude schválený a potvrdený súdom. Plán má určený obsah (§ 132) a za predpokladu, že plán je schválený veriteľským výborom, je veriteľský výbor povinný bezodkladne požiadať správcu o zvolanie schvaľovacej schôdze, ktorá sa v tomto prípade konala dňa 17. 12. 2014 a väčšinou hlasov predložený plán schválila. Do plánu sa zahrňajú len tie pohľadávky, ktorú sú zapísané v zozname pohľadávok, teda tie, ktoré sa prihlasujú prihláškou. Schválenie plánu schvaľovacou schôdzou veriteľov je jedným zo zákonných predpokladov pre potvrdenie plánu súdom. Súd potvrdí plán, ak sú splnené podmienky určené v § 153 ZKR, inak plán zamietne. To platí i v prípade nahradenia súhlasu skupiny veriteľov súdom z dôvodu zachovania sanačného konania a ekonomickej záchrany dlžníka.

Je potrebné súhlasiť s tvrdením odvolateľa v tom zmysle, že v prípade vyhlásenia konkurzu bude uspokojovanie veriteľov vrátane veriteľov s popretými pohľadávkami, závislé od výšky speňaženého majetku zo všeobecnej podstaty úpadcu, pričom označený veriteľ podľa § 95 ods. 3 ZKR by bol uspokojený až po úplnom uspokojení ostatných veriteľov, na základe čoho nie je možné konštatovať neprimeranosť, nevýhodnosť a nepriaznivé zasiahnutie do vlastníckych práv označeného veriteľa (veriteľov) s popretými pohľadávkami, spôsobujúce právnu neistotu a zhoršenie ich postavenia.

Podstatou inštitútu reštrukturalizácie je poskytnutie právnej ochrany dlžníkovi pred veriteľmi, ako aj zachovanie a sanácia ekonomickej aktivity dlžníka a ozdravenie podnikateľského prostredia pri čiastočnom uspokojení veriteľov. Výsledkom sanačných postupov je čiastočné (úplné) uspokojenie pohľadávok veriteľov, pričom vo zvyšku ich pohľadávky na rozdiel od likvidačného konkurzu zanikajú a oddlženému dlžníkovi sa dáva nová možnosť pokračovať v podnikateľskej činnosti.

V záujme toho, aby reštrukturalizácia bola úspešná, zákon umožňuje aby súd nahradil súhlas jednej skupiny veriteľov, v ktorej sa nedosiahol potrebný počet hlasov pri zachovaní zákonných podmienok uvedených v § 152 ods. 1, 2 a § 154 ZKR za splnenia zákonných podmienok.“.

Na tomto skutkovom a právnom základe krajský súd „... po preskúmaní predloženého spisu, oboznámením sa s dôvodmi zamietnutia nahradenia súhlasu skupiny veriteľov 3,

ako aj zamietnutia plánu súdom a s odvolacími dôvodmi dlžníka, dospel k záveru, že neboli naplnené zákonné predpoklady na zamietnutie plánu súdom v zmysle § 154 ods. 1 ZKR, nakoľko nie je možné súhlasiť s vysloveným záverom o podstatnom porušení postavenia veriteľov s popretými pohľadávkami tak, ako vyslovil súd prvého stupňa, vzhľadom na uspokojenie vo výške 30 % pri vyslovení spriaznenosti označeného veriteľa s tým, že tento by bol v nevýhodnejšom postavení pri schválení reštrukturalizačného plánu tak, ako bol prijatý na schvaľovacej schôdzi veriteľov dňa 17. 12. 2014, oproti výsledku uspokojenia pri vyhlásení konkurzu. Nakoľko odvolací súd nevzhladol zákonnú prekážku na schválenie plánu súdom (podstatné porušenie o náležitostiach plánu, o postupe pri príprave plánu, o hlasovaní, zmeškanie lehoty a v neposlednom rade nebol preukázaný a zistený rozpor so spoločným záujmom veriteľov - predložený plán zahŕňal uspokojenie všetkých veriteľov s prihlásenými pohľadávkami, bez možnosti reálneho konštatovania zvýhodnenia, resp. poskytnutia osobitných výhod niektorému z účastníkov.

Ohľadne námietky Veriteľa čo do postavenia dlžníka ako subdodávateľa Veriteľa a ukončenia zmluvného vzťahu k termínu 30. 06. 2014 (31. 08. 2014) nie je možné konštatovať, že sa jedná o konanie dlžníka zavádzajúce, resp. nekalé, naopak osvedčuje aktivitu a snahu o zachovanie jeho podnikateľských aktivít.

Odvolací súd dospel k záveru, že vydané rozhodnutie je potrebné postupom podľa § 220 O. s. p. zmeniť a podľa § 152 ods. 1 písm. b/ a c/ ZKR (s účinnosťou od 1. januára 2012) nahradiť súhlas skupiny veriteľa č. 3 a podľa § 153 ods. 1 ZKR predložený plán reštrukturalizácie schváliť.“.

K (na základe odvolania dlžníka) preskúmanému záveru okresného súdu o absencii riešenia popretých pohľadávok sťažovateľky v reštrukturalizačnom pláne krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

«Podľa § 158 ods. 1 ZKR, ak sa podľa plánu má plniť na popretú časť pohľadávky, dlžník a preberajúca osoba sú povinní spoločne a nerozdielne zložiť plnenie pripadajúce na popretú časť pohľadávky do súdnej alebo notárskej úschovy alebo v celom rozsahu zabezpečiť splnenie tohto plnenia majetkom do 30 dní od splatnosti tohto plnenia; inak sa plán voči veriteľovi vo vzťahu k dotknutej popretej pohľadávke stáva neúčinným.

Veriteľ, ktorému bola popretá pohľadávka a ktorý trvá na pohľadávke v takom rozsahu, ako si ju prihlásil do reštrukturalizačného konania, musí podať žalobu o určenie proti dlžníkovi. Ak sa podľa potvrdeného plánu má plniť na popretú časť pohľadávky, dlžník a preberajúca spoločnosť sú povinní spoločne a nerozdielne zložiť plnenie pripadajúce na popretú časť pohľadávky do súdnej alebo notárskej úschovy do 30 dní od splatnosti tohto plnenia. Namiesto zloženia sumy môže dlžník a preberajúca osoba zabezpečiť pohľadávku v lehote do 30 dní od splatnosti plnenia majetkom. Z citovaného ust. § 158 ods. 1 vzhľadom na definíciu „potvrdeného plánu a plnenie na popretú časť pohľadávky s ním spojené“ má za to, že uvedená podmienka zloženia finančných prostriedkov, resp. zabezpečenia pohľadávky majetkom dlžníka, prichádza do úvahy pri schválenom pláne, a teda nemôže byť podmienkou pri nahradení súhlasu skupiny alebo dlžníka a následne podmienkou na potvrdenie plánu súdom v zmysle § 153 ZKR (pred schválením - potvrdením plánu súdom ako takého).»

Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu a na tomto základe dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky na podporu správnosti záverov okresného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, čo potvrdzujú citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia. Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že vo veci konajúce súdy sa pri rozhodovaní o návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu okrem skúmania jeho obsahových náležitostí sústredili v podstatnej miere aj na námietky vznesené zo strany sťažovateľky ako veriteľa – účastníka reštrukturalizačného konania vedeného proti dlžníkovi, v žiadosti doručenej správcovi 9. decembra 2014 (v zákonnej 7-dňovej lehote

pred konaním schvaľovacej schôdze), ako aj obsiahnuté v jej žiadosti o zamietnutie reštrukturalizačného plánu doručenej okresnému súdu 23. decembra 2014.

V konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu okresný súd, ako aj krajský súd skúmali okolnosti prihlásenia pohľadávok veriteľov vrátane pohľadávok sťažovateľky, predovšetkým ich zaradenie do jednotlivých skupín vytvorených v pláne podľa § 137 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na účely hlasovania o prijatí plánu. Rovnako skúmali (aj keď rozdielne) aj otázku postavenia sťažovateľky ako účastníka plánu a osoby spriaznenej s dlžníkom (ktorej podstatná časť prihlásených pohľadávok bola popretá a ňou uplatnená v incidenčnom konaní) a spôsob navrhovaného uspokojovania jej pohľadávok v reštrukturalizačnom pláne (pri porovnaní výsledku uspokojenia pohľadávok sťažovateľky ako spriaznenej osoby v prípade vyhlásenia konkurzu). To všetko bolo potrebné posúdiť vo vzťahu k namietanému porušeniu zásady rovnosti veriteľov (zo strany sťažovateľky) garantovanej čl. 47 ods. 3 ústavy, a to z toho hľadiska, či tým nedošlo k naplneniu dôvodu na zamietnutie plánu vyplývajúceho z § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Pri preverovaní okolností, z ktorých krajský súd vychádzal v kontexte s obsahom sťažnostných námietok sťažovateľky, ústavný súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu nie sú svojvoľné a z ústavného hľadiska neudržateľné, keďže neboli prijaté ani v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v súvislosti s reštrukturalizačným plánom je oprávnený rozhodovať o jeho potvrdení alebo o zamietnutí. Konajúci súd nemôže reštrukturalizačný plán meniť ani vylepšovať, môže ho však uznesením zamietnuť vtedy,

ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Ústavný súd už vo svojej doterajšej judikatúre zvýraznil (II. ÚS 455/2012), že zo znenia § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).

V posudzovanom prípade krajský súd ako odvolací súd nezistil naplnenie zákonných predpokladov na zamietnutie plánu v zmysle § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (keď nesúhlasil so záverom okresného súdu o podstatnom porušení postavenia veriteľov s popretými pohľadávkami vzhľadom na uspokojenie vo výške 30 % pri vyslovení spriaznenosti sťažovateľky).

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktorým primárne prislúcha interpretácia aplikácia (bežných) zákonov, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor

všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností, ktoré by signalizovali, že napadnuté uznesenie krajského súdu je svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. také, ktoré popiera podstatu a zmysel základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže krajský súd postupoval v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a prihliadal pritom na účel a zmysel aplikovanej právnej úpravy.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nemôže byť samo osebe dôvodom porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z právnej úpravy reštrukturalizácie nemožno jednoznačne vyvodiť, že by zákonodarca priznával v danej fáze konania veriteľom dlžníka subjektívne právo na prípravu a schválenie reštrukturalizačného plánu. Konkurzný zákon priznáva veriteľom výslovne len subjektívne právo na ochranu pred reštrukturalizačným plánom a v procese jeho tvorby a schvaľovania, ktoré môže veriteľ prípadne uplatňovať aj v konaní o potvrdení plánu súdom, a to napríklad vo forme podnetu na zamietnutie plánu (II. ÚS 273/2012). Krajský súd neodmietol sťažovateľke (ako účastníkovi reštrukturalizačného plánu) poskytnutie súdnej ochrany, reštrukturalizačným plánom sa na základe odvolania predkladateľa plánu zaoberal a rozhodol o ňom. Ústavný súd preto nenachádza takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu ustanoveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a na rovnosť účastníkov v konaní ustanoveným v čl. 47 ods. 3 ústavy, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 9. októbra 2015 neobsahuje nedostatky ústavnoprávnej intenzity, na základe ktorých by mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017